

WoNo Magazine, nummer 1

Gezocht: muziekjournalisten m/v voor WoNo magazine

Hier aanschouwt u als lezer nummer 1 van WoNo magazine het blad over muziek voor en door medewerkers van OPTA, al kan in bijzondere gevallen een extern abonnement verkregen worden. Wat streven wij, de redactie die op dit moment bestaat uit Wino en Wout, na? Dat is vrij simpel: het vullen van een aantal bladzijden over muziek en dat verspreiden ter verpozing van de medewerkers van OPTA die het leuk vinden iets over muziek te lezen.

Daarna wordt het iets moeilijker. Zoals zoveel in het leven, om Huub van der Lubbe van de Dijk te parafaseren: Wij kunnen het niet alleen". Daarom zoeken wij enthousiastelingen die er de aardigheid van inzien af en toe een stukje over muziek af te scheiden. Wij zoeken zelfs liederen die het leuk vinden om dit in ieder nummer te doen. Precies zoals we in onze oproep, waarop veelvuldig is gereageerd, al kenbaar maakten. Alleen door jullie bijdragen kunnen jullie van WoNo een blad maken dat een breed palet laat zien van muzikale voorkeuren en smaken. Zo kan er voor elk wat wils komen. Een uitvoering van de tweede van Shostakovich bezocht in het Concertgebouw?, vindt je de laatste c.d. van Roni Size Represent fantastisch?, ben je helemaal gek van opera, musicals, songfestivalliedjes?, heb je genoten van de man met baard en zingende zaag op een straathoek in Mons? Of in een Pippi Langkous-film, of wil je je plezier in muziek uit Senegal delen?, schrijf er

een stukje over en het wordt in principe geplaatst.

Heb je interesse in een spannende nieuwe baan, die, helaas, zoals alle beginners in de muziek, uitzonderlijk slecht betaald zal worden, geef je dan op als muziekjournalist van WoNo Magazine. Je kunt reflecteren via e-mail bij: W.denatris@opta.nl, of bij W.penris@opta.nl.

Om de schrijflust op te wekken zullen er aan OPTA medewerkers vragen over muziek worden voorgelegd. Dit alles via de mail. De redactie broedt al op boeiende vragen waarvan het antwoord de zucht tot lezen en schrijven moet opwekken.

Maar bovenal, heb je zelf een idee? Kom er mee en houd het beslist niet voor je zelf. De lezers zullen je er zeer dankbaar voor zijn. De inspiratie van de redactie is namelijk beperkt. We moeten dus stukjes van jullie krijgen. We hadden het ons zo voorgesteld: jullie schrijven, wij plakken alles met Koenraad's kleefpasta aan elkaar en daar is weer een nieuw nummer van WoNo.

Hoe vaak WoNo Magazine zal gaan verschijnen is nog een vraag. Bij voldoende belangstelling en hiermee wordt zowel geduid op de supply- als de demandzijde, zal dit met zekere regelmaat zijn. WoNo verschijnt in digitale vorm. Aanvankelijk per e-mail en later via het intranet van OPTA zodat

WoNo Magazine, nummer 1

alle medewerkers naar genoeg gebruik kunnen maken van het aanbod.

De redactie,

Wout en Wino

8 minuten geluk

Half acht. Lekker gewerkt. Heerlijk gegeten. Astrid stopt de kinderen in bad. De hond ligt te koken op de convector. Ik ruim af en ruim de keuken op. Aha! Muziek! Wat zal ik doen? Oscar Peterson, Arling & Cameron, Alban Berg, Arvo Pärt, Einstürzende Neubauten, Tarkan? Wat ligt daar? Oh ja, Margriet Eshuijs. Was eigenlijk een opwelling. Het mens kan eigenlijk niet meer, toch? Ach ja, niemand hoort het. Even intro's zappen..... Black pearl. Mooi, maar te bekend. God is asleep. Mooi gitaarwerk. Erg ruimtelijk. Melancholiek. Mijn nekharen gaan een beetje overeind. Terug naar het begin en de versterker op 8. De hele buurt hoort het. Ik sta in de keuken en achter mij verandert de woonkamer in een theater. Ik hoor van tevoren aankomen waar haar stem het moeilijk krijgt. Haar spanning. Zij weet het ook. Prachtige opname. Heerlijke muziek. Ik heb nu kippenvel tot op mijn tenen. Het opruimen gaat lekker langzaam. Jammer dat we een afwasmachine hebben. Ik droom weg naar de jaren 70. Mijn jaren 70. Die nog een flink stuk van de jaren 80 meepikten. Sentimentele ouwe zak. Wat maakt het uit? Kayak, dat kon eigenlijk ook niet, maar was ook zo mooi. Bij "What I know" is de gelijkenis met Kayak niet meer toevallig te noemen. Maar mooi! Mooi!

"Renée moet nog piano oefenen". De versterker is uitgezet. De CD draait nog door, weet ik. Een hele geruststelling. "Papa, kun je me helpen met insmeren?" vraagt Simone. Ik ben weer nu. Mieke heeft een lammetje. Olifantje in het bos.....

.No

CD: Margriet Eshuijs: Step into the light.

La Flaca, coral negra de Habana

In juli 1997 trouwde een vriend en oud-huisgenoot van mij in Spanje. Samen met zes voormalige huisgenoten van het illustere studentenhuis "De Zevende Hemel" vloog ik naar Madrid om dit feest in Guadalajara mee te maken. Een aparte ervaring deze katholieke en baptistische mengeling van de huwelijksplechtigheid, maar ik wijk af. Vijf van ons hadden besloten drie dagen langer in Spanje te blijven en reden door een soort maanlandschap van Madrid naar Salamanca in het westen van Spanje. Salamanca is een prachtige oude stad, waar door de aanwezigheid van de universiteit zich veel studenten ophouden. Nu was het zomer, echt heerlijk weer, en er bevonden zich met name veel taalstudenten voor zomercursussen in de stad.

Ondanks het feit dat wij op maandag en dinsdag in de stad waren, ontdekten we al snel het uitgaansleven: twee all-night disco's. Zo werd ik die twee avonden ingeweid in de muzikale kwaliteiten van de Spice Girls en "La Macarena", hits die geheel langs mij heen waren gegaan. Tijdens zo'n avondje disco is het best wel lekker, een beetje dansen met je beste vrienden is op zijn tijd heerlijk ontspannend.

De eerste avond viel mij een bepaald nummer op. Het viel totaal uit de toon met alle andere nummers die gedraaid werden. Veel trager, kaler geproduceerd, niet op de disco gericht. Een Spaanstalig nummer, ik verstond er dus ook helemaal niets van, maar die muziek! Die stem! Maar, een nacht is lang en nog vele malen Spice Girls en die andere (ik kende zelfs het dansje na een avond, een soort "Vogeltjesdans" zal ik maar zeggen) verder was ik het nummer alweer vergeten.

De volgende nacht bezochten wij de andere disco schuin tegenover. Dit was duidelijk een professionelere tent. Grote hal, ingericht met stalen ladders en catwalks naar hoger gelegen barruimtes die in de lucht hingen. We stonden daar eigenlijk meer de copieuze maaltijd en de sangria te verwerken dan te dansen of daar zette die gitaar weer in, ietwat jazzy, dof afgesteld. Gevolgd door de hese, grofkorrelige stem die het couplet inzette. Opnieuw was ik helemaal verkocht. Niet heel veel later werd het nummer weer gespeeld. Inmiddels had ik hoog in de hal de discjockey ontdekt. Hoog boven de zaal

WoNo Magazine, nummer 1

verheven, als een koning hoog boven het platte vermaak, stond hij op een platform, dat via een lange trap langs de muur bereikt kon worden. Na brutaalweg over het hekje voor de trap gestapt te zijn, klom ik omhoog. Met handen en voeten maakte ik duidelijk wat ik van hem wilde en kreeg een briefje mee: "La flaca" van Jarabe de Palo stond daarop.

De volgende ochtend voor het vertrek uit de stad kocht ik snel de hele c.d. Nog altijd is het een van de c.d.'s die ik het meeste draai. Iedereen heeft recht op een vakantiehit in zijn leven en dit is de mijne. Het mooie is dat, geheel los van elkaar twee van de andere reisgenoten met dezelfde c.d. thuiskwamen. Het verbaast mij met name daarom dat de plaat nog steeds niet in Nederland is uitgebracht, want als mensen een afwijkende smaak hebben zijn wij drieën het wel.

Nog steeds weet ik niet letterlijk waar het nummer over gaat. Mijn Spaans bevindt zich nu eenmaal aan de slechte kant van de steenkolen. Ik herken wat woorden. Maar dat zanger Pau Donés heel wat over heeft voor een beso van zijn Flaca uit Havanna dat mag duidelijk zijn. Als een vrouw iemand inspireert tot het schrijven van een nummer dat loom is als een zwoele liefdesnacht in de tropen en toch weet aan te zetten tot dansen met heerlijk trage bewegingen, dan is die kus ook heel veel waard.

Eind februari dan komt in Spanje de derde c.d. van de groep uit. Ik kan niet wachten.

Wo.

Virtuoze dode Italiaan.

Sommige mensen denken dat ik vind dat een goede Italiaan een dode Italiaan is. Dat is beslist niet het geval, alhoewel ik Antonio Benedetti Michelangeli wel een hele goede dode Italiaan vind.

Als je niet van moderne of zelfs atonale muziek houdt, moet je toch eens luisteren naar het pianowerk van Claude Debussy en Maurice Ravel. Trouwens, als je denkt dat je aardig piano kunt spelen moet je eens wat van hun werk proberen. Debussy en Ravel staan zeker in mijn toptien componisten. Arvo Pärt staat met afstand op de

eerste plaats, maar daar heb ik het een andere keer wel over.

Voor het grootste deel is de muziek van Ravel en Debussy muziek om voor te gaan zitten. Ravel's Bolero, sinds de film Ten muziek om bij te gaan liggen was slechts een oefening in het orkestreren. Maar goed, zitten dus, het liefst alleen. In een rustig hoekje. Alleen dan lukt het de muziek helemaal te doorgronden. Vereiste is dan wel dat je een uitstekend pianist hebt, die er ook even voor is gaan zitten.

Ik heb weer eens wat gekocht.

"Great pianists of the 20th century", een gezamenlijke uitgave van PHILIPS, EMI, DECCA en DG. Er bestaat een hele serie, maar ik heb alleen de uitgave over Antonio Benedetti Michelangeli. Een dubbel CD met werken van Debussy, Galuppi, Scarlatti en Ravel.

Beginnen met Debussy, dus. Gewoon CD 1 track 1.

Klinkt erg vlak, die opname, met name via de luidsprekers. Geen wonder. Oude opnames. Een miskoop? Via de koptelefoon klinkt het een stuk beter. Langzaam komt door de grauwsluier heen de muziek tot leven. En hoe!

Antonio Benedetti Michelangeli is drie dingen: Italiaan, maar geen echte, want van Oostenrijkse afkomst en later door problemen met de Italiaanse fiscus (!) uitgeweken naar het buitenland, virtuoos vertolker van Debussy en Ravel en dood. Dat laatste is erg jammer.

Niet te geloven hoe Antonio Debussy ten gehore brengt. Het woord "spelen" is hierop in meer dan één betekenis van toepassing. Sprankelend is denk ik het juiste woord. Hij speelt zo vingervlug en helder dat je van elk akkoord iedere toetsaanslag apart kunt horen. En aan de opnamekwaliteit zal het niet liggen. Ook heb ik nog nooit zo'n "sprekende" uitvoering gehoord van de "Images". Daarmee bedoel ik dat de uitvoering, ondanks de technische perfectie geen moment steriel of mechanisch wordt. Daar moet je dan misschien wel Italiaan voor zijn, denk ik dan. In ieder geval maakt hij de ingewikkelde muziek zo helder als glas en doet daar vervolgens een flinke slok emotie in. Even roeren, klaar. Heerlijk!

Grootste nadeel van de CD tot nu toe: Debussy's allermooiste stuk staat er niet op: Clair de (la) Lune.

WoNo Magazine, nummer 1

CD2 begint met werk van Galuppi en Scarlatti. Daarover kan ik vertellen dat het niet mijn feestje is. Het ligt aan mij, ik weet het, maar als ik Bach (ja, ook toptien) wil horen zet ik hem zelf wel op en verder doet het me niets. Gelukkig heeft mijn CD speler een skip-knop. En nu ik toch aan het skippen ben, skip ik gelijk maar even over "Gaspard de la nuit" van Ravel heen, naar mijn favoriete Ravel: pianoconcert in G. Een heerlijk jazzy en spectaculair werk, dat soms een beetje doet denken aan het wereldberoemde Rhapsody in Blue van Gershwin, maar dan nog mooier. Bij het begin van het eerste deel (Allegro) snijdt de ruis van de inmiddels 44 jaar oude opname door mijn ziel. Maar Tonio speelt de sterren van de hemel, zodat ik de ruis weer snel vergeten ben. Ik laat me meevoeren in een oneindige swing. Nee, toch niet oneindig, want het tweede deel, Adagio Assai, zet in. Een heel ingetogen stuk. De ruis wordt nu oorverdovend, maar Toon wist hem weg. Er is geen ruis. Er is alleen maar muziek. Op het moment dat de klarinet inzet ben ik weg. Ik kan me niet voorstellen dat er mooiere muziek is dan deze. Heerlijk dromerige, romantische muziek. Muziek die verhalen vertelt. Iedere keer weer andere verhalen voor mijn geestesoog, maar steeds in hetzelfde landschap. Toch Italië? Ik weet het niet. Wel steeds dat licht. Warm laat middaglicht over glooiende heuvels. Het vaste decor voor steeds een nieuwe filmhuis-film. Jammer genoeg duurt de film maar 91/2 minuut. Waarom niet 91/2 weeks? En hij wordt wreed verstoord door "Presto". Ook prachtig, jazzy en onstuimig, maar op dit moment zou het verboden moeten worden. Voor je het weet, echter maakt onze Tony ook dit weer tot een feest, al doet het orkest o.l.v. ene Ettore Gracis een niet onverdienstelijke poging hem te overstemmen. Mengpaneeltjes hadden ze zeker nog niet in 1957....

Daarna terug naar "Gaspard de la Nuit". Ook Ravel, dus. Alhoewel je je nu wel sterk gaat realiseren dat Ravel en Debussy tijdgenoten waren en beiden erg sterk beïnvloed zijn door o.a Erik Satie. Kortom: zoek de tien verschillen. Tevens wordt nu de ruis echt storend. Het lukt Antonio niet meer mijn aandacht vast te houden. Ik vraag me af of ik het lekkerste (het pianoconcert in G, dus) niet toch tot het laatste had moeten bewaren. Waarschijnlijk hadden de samenstellers van de CD wel gelijk....

Al met al een CD die het verdient regelmatig uit de kast te komen, al zal ik hem zelden helemaal draaien. Ik zal graag op gezette tijden de hoogtepunten herlezen als prachtige gedichten, die ook of juist met name buiten hun oorspronkelijke context ten volle spreken. En dat is volgens mij het kenmerk van meesterwerken.

.No

Let's Go, Murphys!!

Nooit ben ik in Ierland geweest, ook al heb ik ergens diep in mij een paar procent Iers bloed vloeien. Nog nooit zag ik de rollende, groene heuvels, met hun karakteristieke stenen muurtjes. Nooit zag ik de ruige kusten van het westen, of de steden in het oosten. Nooit betrad ik een Ierse pub, in Ierland, om een stevige pint of Guinness te drinken. Een troost heb ik. Ik ben er vrijwel zeker van dat de leden van de Dropkick Murphys uit Boston dat ook nooit hebben gedaan toen ze besloten hun eigen cross-over tussen punk en Ierse volksmuziek te gaan maken.

Boston heeft een grote Ierse subcultuur. De bekendste familie daarvan kent u ook. Jawel, de Kennedys. Veel Ieren kwamen daar terecht door de grote aardappelcrisis die Ierland trof in de jaren 40 van de 19e eeuw. De sociale omstandigheden onder de Ieren waren ook in de Nieuwe Wereld verre van ideaal. Zij organiseerden zich in allerlei verenigingen, vakbonden en de Democratische Partij, Amerikaanse stijl dan, want een paar mensen, gezeten in achterkamertjes, kregen alle macht in handen. Een familie die daarin geen onbeduidende rol speelde, kent u ook.

Nu is het 2001 en wordt er een c.d. op de niets vermoedende wereld losgelaten genaamd 'Sing loud, sing proud'. Denk aan een Ierse pub, albeit in Boston, vele stoere mannen met onderarmen breed als kabelgoten die net uit de bouwput geklommen zijn om een pint voor het eten tot zich te nemen. De gemoederen lopen hoog op. "Come on you good workers ... the good old union has come in here to dwell", "which side are you on" en "will you be a lousy scab or will you be a man". Hier worden keuzes gemaakt. "Stand up and fight and I'll stand with you". Hier gloort de revolutie. De mannen

WoNo Magazine, nummer 1

heffen het glas, muziek zet in en de strijdlieparen worden luidkeels meegebruld. Dit is geen muziek voor de kleinen van hart.

Bij de FBI en de CIA zijn inmiddels alle alarmbellen op rood gesprongen. Hier wordt regelrecht revolutie gepredikt door een zevental jonge mannen en ik weet het zeker: in alle concertzalen de wereld rond wordt hun boodschap luidkeels meegebruld. Hier wordt de Amerikaanse samenleving voor het eerst sinds de McCarthy jaren 50 van binnenuit bedreigd. De drie nieuwe bandleden, die de traditionele instrumenten bespelen, moeten dus wel infiltranten van het establishment zijn.

Echter, als de c.d. vordert en Shane MacGowan, de opper Pogue ineens inzet, of beter gezegd dat wat er na jarenlang zwaar alcoholmisbruik over is van de voorman van de bekendste Iers/Engelse folkrock band ever, verandert er iets. "We'll find the pearly gates in the froth and the foam"? Zit de wijsheid dan toch onderin het vat Guinness? Staan hier dan toch niet meer dan wat (pseudo?) dronken lallende Amerikaanse Ieren? Het antwoord is ja. Verstond ik aanvankelijk "I was born a rebel...", het blijkt "I was born to ramble and made to roll", te moeten zijn. Maar dat wil niet zeggen dat ze niet af en toe om zich heen kijken. De revolutie als feest. Het kan verkeren, zei een oud-Hollandse schrijver reeds. Zeker in het land van de onbegrensde mogelijkheden.

Deze Pogues on speed muziek bezorgt me nu al een aantal weken extra energie. Uptempo rock and roll, noem het punk, gelardeerd met toefjes bagpipes, tin whistles, mandolines en andere meer traditionele instrumenten. Eenmaal geariveerd bij "The wild rover" beloven ze nog beterschap ook: "Never will I play the wild rover no more". Amerika kan zich toch nog rustig neervlijen en gaan slapen.

Het is allemaal best jongens, maar mij hebben jullie allang overtuigd. Deze c.d. staat garant voor Pogues on speed, dus een portie tomeloze energie, een hoop lol en de wens tot meezingen, wat zeg ik meebrullen. Reken maar dat ik meezing, zodra deze mannen zich in een Nederlandse concertzaal vertonen binnenkort. "Let's go, Murhys", indeed. Sing it loud, sing it proud.

Wo.

De OPTA TOP XX

Een OPTA hitlijst, is dat nu iets om naar te streven? Daar is de redactie van WoNo Magazine nog niet uit. Wel geven wij een voorzet om tot zo iets als een OPTA lijst te kunnen komen. Dat betekent dat de nummers die in deze lijst mogen komen, beperkt zijn tot enkele categorieën: post, telecom, omroep, graven, e.d., de onderwerpen waar wij OPTA'ers zich in het dagelijkse leven van de straat laten houden. Laat de redactie een voorzetje geven: Telecom: Hanging on the telephone. Blondie. Post: Please mr. Postman. Beatles. Omroep: On my radio. Selecter. Graven: Digging in the dirt. Peter Gabriel. Dit wil niet zeggen dat al die nummers over huurlijnen, conditional access, co-locatie en sight sharing niet in de lijst thuishoren. Stuur de nummers in naar de redactie en de lijst zal groeien en groeien. Wij zullen het fraaie overzicht laten zien op de Wono site.